

Букет сјахота за маму

Драга мама,
видиш и сама:
дошло је време
да бациш то бреме.

Ово је твој дан
а зато немој да радиш,
већ седи и гледај
да се мало подмладиш.

Заблистај, мајко,
као да ћеш поћи
да правиш друштво
месецу у ноћи.

Борислав МИЛОВАНОВИЋ, VI

„3. октобар“

Поклонићу мајци
букет љубичица
и бачку књижицу
са много петица.

Љиљана АНТОНИЈЕВИЋ, VIII

Брестовац

Пролеће није сунце
ни птичји лет.
Није ни букет цвећа
ни љубичица.
Пролеће је наша мама
што увек бди над нама.

Љубиша СТОИЉКОВИЋ, VI

„3. октобар“

Мајчине су руке
меке као свила,
а њене речи
као песма мила.

Љиљана БУРИЋ, VIII
Шарбановац

Своју мајку волим
као цео свет.
За осми март убраћу јој
велики и леп букет.

Моја мајка има
руке беле и нежне
као пахуље снежне.

Руке су јој тонале
као сунчев зрак,
а очи црне као мрак.

Њен ми је загрљај
као сунчев сјај.
Она је најлепша
мајка на свету,
птице јој се диве
још у лету.

Њене плаве очи
највише се сјаје
у бескрајној ноћи.

Ја схватам шта мама
значи
и њен поглед
што лепотом зрачи.

**Зорица, Снежана, Слаба-
на, Даница и Сузана (III)**
„Бранко Радичевић“

Обећај мајци
да ћеш бити бољи
и стварно то учини —
биће јој по вољи.

Злата ЦОЛИЋ, VIII
„3. октобар“

Желим да све мајке
забораве тугу
и да све веселе
и стално срећне буду

Деса НИКОЛОВСКА, V
„29. новембар“

Моја мајка се обраду-
је кад добијем петицу.
Она устане ујутру пре
мене, спреми ми дору-
чак, пошаље ме у школу
и увек ми каже да се па-
зим од возила. Моја мај-
ка је увек забринута за
мене док дођем кући.
Јовица ЈОВАНОВИЋ, II
„29. новембар“

Ја моју мајку највише
на свету волим. Она је
лепа и добра. Кад сам
болестан, она се брине о
мени. Мама ми спрема
јело. Мама ми помаже
кад ми је тешко. За ме-
не је мама сунце које ме
греје кад је зима.

Непад ТЕСЛА, II
„Бранко Радичевић“

Do'at'ajin

„Најбољи појединац,
одељење, школа“

**У ШКОЛИ „ВУК
КАРАЏИЋ“: ЗО-
РАН СТАНЧИЋ
VIII-1**

Најбољи у првом полугођу: Зоран Станчић

До закључења овог броја нашег листа (23. фебруара) једино је у школи „Вук Караџић“ била реализована акција „Тражимо најбољег појединца, оделење, школу“ коју организује Општинска конференција Савеза социјалистичке омладине.

Најбоље одељење школе „Вук Караџић“ са разредним старешином

Према освојеним поенима најбољи појединац у овој школи на крају првог полугодишта је **Зоран Станчић** (VIII-4). За њим следе: Биљана Младеновић (VIII-1), Душан Исаков (VIII-3), Маја Буквић (VIII-1), Драгица Андејић (VIII-1), Драгана Јоцић (VIII), Весна Бајић (VIII-1) Мирјана Лаловић (VIII-4), Внодета Борђевић (VIII-1), Зоран Станковић (VII-1), Горан Чолак (VIII-3) итд.

Među odećensima na prvom mestu je **VIII-1** (razredni starešina **Đuđić**). Ostala odećena plasirala su se ovim redom: VIII-4, VIII-3, VIII-2, VII-1, VII-4, VII-3, VII-2,

Такмичењем су обухваћени само ученици осмог и седмог разреда, а поред

успеха у учењу и владања, вредноване су и ваннаставне активности, учешћа на такмичењима и радним акцијама, активност у омладинској и пионирској организацији, као и у осталим бачким дружинама у школи.

Почела акција
„САКУПЉАЈМО СЕКУНДАРНЕ
СИРОВИНЕ“

Крајем фебруара почиње први циклус акције „Сакупљајмо секундарне сировине“ у којој ће највеће учешће, поред осталих грађана, имати ученици основних и средњих школа. Сакупљаће се стара хартија, гвожђе, обојени метали, стакло, гума итд.

Организатор ове акције на подручју наше општине је Општинска конференција ССО. Акција има стални карактер, а на крају првог циклуса, 25 маја, највреднијим сакупљачима биће додељене награде.

У ЗЛОТУ ЈЕ УМРО

Јован II.

Жикић

У 56. години живота у Злоту је 19. јануара умро Јован П. Жикић, помоћник директора школе „Станоје Миљковић“ у Брестовцу.

Рођен је 1920. године у Злоту, где је завршио и основну школу. Нижу гимназију је завршио у Бољевцу, а учитељску школу, као стипендиста ондашњег Министарства за просвету, у Јагодини (данашњем Светозареву).

Рат га је затекао на одслужењу војног рока. Заробљен је априла 1941. у Сарајеву и одведен у Немачку. Из заробљеништва је ослобођен марта 1945. године.

По повратку у домовину радио је у Злоту, Подгорцу, Стрмљану, Оснићу и више година био је директор школе у Оснићу и Злоту-

У школи „3. октобар“

ОТВОРЕН ПИОНИРСКО-ОМЛАДИНСКИ КЛУБ

Почетком другог полугодишта у школи „3. октобар“ отворен је пионирско-омладински клуб који ће радити свакодневно кад су старији ученици у преподневној смени. Шеф Клуба је Драган Иванов (VIII) а његов заменик Марко Вуксан (VIII). Они ће заједно с дежурним ученицима бринути о грамофону, грамофонским плочама, радију, шаховским гарнитурима и реквизитима за стони тенис.

Биба Симеоновић, VIII

Почела са радом

ПИОНИРСКА НОВИНАРСКА ШКОЛА

Крајем децембра у просторијама школе „29. новембар“ почела је са радом Пионирска новинарска школа. Полазници су ученици основних и средњих школа у Бору који уређују школске листове и програме разгласних станица, а предавачи су професионални новинари Радио-Бора, борских листова „Колектив“ и „Борске новости“ и „Бакар-филма“.

Циљ ове школе је да се њени полазници упознају са основама новинарства ради што успешнијег уређивања својих школских гласила.

Предавања се одржавају сваког уторка (од 18 часова) и трајаће до краја марта када ће се полагати практични испит.

Организатори Пионирске новинарске школе су Редакција листа „Јасмин“ и Основна организација удруженог рада

Штампа, радио и филм Рударско-топионичарског басена у Бору.

Ова школа је била први пут организована у Бору прошле школске године само за ученике основних школа и завршио ју је 21 полазник.

На снимку Биљане Милетић (VII, „В. Караџић“) је група полазника прошлогodiшње Новинарске школе са предавачем Предрагом Милисављевићем, редитељем „Бакар-филма“, после последњег одржаног предавања.

(Напомена Редакције: Ова вест је сачињена за време практичног рада на другом предавању о вести.)

Драган Милановић, VII
Славица Гајић, VII

ПОМОЋ ПИОНИРИМА ВИЈЕТНАМА

У акцији „Десет хиљада торби за наше вијетнамске другове“ пионери школе „29. новембар“ прикупили су новац за четири торбе које су, са осталим бачким прибором, послали Савету за васпитање и бригу о деци Србије и Савету Савеза пионира Југославије, организаторима ове лепе акције.

Татјана Гертик, VII

ОДРЖАН САВОР ПРОСВЕТНИХ РАДНИКА

Прослављајући 130. годишњицу школства у нашој општини, средином фебруара у Бору је одржан Сабор просветних радника основних школа.

О развоју просвете на Сабору је говорио др Драган Ичић. Плакете „Заслужном просветном раднику“ добили су учитељи и наставници који су свој радни век, или већи његов део, провели у овој општини: Софија Живковић, Милица Митровић-Бурџ, Милица Митић, Јован Јовановић, Тонка Мићовић, Милисав Игњатовић, Живојин Милошевић, Милош Стојковић, Пера Стојковић и Рајна Аранђеловић. Плакету је добила и школа „Петар Радовановић“ у Злоту, најстарија школа у борској општини.

Том приликом основано је и Удружење просветних радника за чијег је председника изабран Миодраг Петровић, наставник школе „Вук Караџић“. Удружење, засад, има три секције: литерарну, ликовну и музичку.

У ШКОЛИ „СТАНОЈЕ МИЉКОВИЋ“

ПЕТ ШКОЛА У ТРИ СЕЛА

У овом броју вас упознајемо са школом „Станоје Миљковић“. Ова школа обухвата три осморазредне школе: у Брестовцу, Шарбановцу и Метовници, и две четвороразредне: на Тимоку и Сувој Реци. Седиште школе је у Брестовцу.

Са око 660 ученика ради 45 наставника и још десет других радника.

Школа има три кухиње: у Шарбановцу, Метовници и на Тимоку, а за ћаке у Брестовцу довози се готова храна из Бора.

Ове године школа се укључила и у републичко такмичење „Сусрети села“.

Иван Димитријевић, VIII

Шарбановачки литерарци САКУПЉАЈУ ВЛАШКЕ НАРОДНЕ УМОТВОРИНЕ

Литерарна секција школе у Шарбановцу једна је од највреднијих секција у све три школе.

Око 40 литерараца млађих и старијих разреда нарочиту пажњу посвећује прикупљању и преводу влашких народ-

Вредни литерати снимају у школском парку

них умотворина. Поред тога, они редовно издају школске зидне новине, а вредно сарађују са „Тимоком“, „Дечјим но-

винама“, „Јасмином“ и другим листовима.

Ове године школа у Шарбановцу је од фабрике „Горење-Север“ добила пумпу јер је Литерарна секција послала највише радова на тему „Вода у сваку кућу“, а од појединаца награду је из наше општине добила **Марина Првуловић**, ученица седмог разреда ове школе.

Чланови Литерарне секције учествују и на свим приредбама у школи и селу. На својим састанцима читају и анализирају оригиналне радове и разговарају о прочитаним књижевним делима. Радом секције руководи наставница српско-хрватског језика **Мирослава Бусић**.

Јерина Думитрашковић, VIII

Јасмина и Славица ВРЕДНИ ЋАЦИ

Када су се ученици и наставници школе „Станоје Миљковић“ договарали о ком ученику да се пише у нашој рубрици „Скица за портрет“, двоумљења није било. Међутим, када би се из сваке школе бирали ћаци на које би се требало угледати, онда, такође, двоумљења не би било. У Шарбановцу је то **Јасмина Голубовић** (лево), а у Метовници **Славица Ивановић** (десно), обе ученице осмог разреда.

У школи на Тимоку НОВА КУХИЊА

Почетак другог полугодишта обрадовао је 46 малишана и девојчица у реонској школи на Тимоку јер сада и они добијају топли оброк у школи. Бачки родитељи и наставници добровољним радом увели су воду и уредили просторије, док је Самоуправна интересна заједница дечије заштите снабдела кухињу инвентаром, а финансира и исхрану сиромашних ученика и један део obroка осталих ученика. **Илија Вучанић VI**

Наставници на точковима**СРЕЋАН ПУТ!**

Има много школа у којима баџи путују. Али, у школи „Станоје Миљковић“, поред ученика, путују и наставници. Сем учитеља млађих разреда и наставника српскохрватског језика и математике — сви остали (њих 14 укупно) проведу

Група наставника путника пред полазак на пут школским комбијем

по два дана у свакој школи: у Брестовцу, Шарбановцу и Метовници. Они из школског комбија иду, понекад, одмах на час, не стигну ни да се честито огреју у наставничкој канцеларији. Па ипак, они никада нису нерасположени, а ако екад и јесу — ми их разумемо и не замерамо им.

Невенка Јанковић, VIII

ЦЕЛА ШКОЛА У ЈЕДНОМ СТАНУ

Реонска четвороразредна школа у Сувој Реци толико је дотрајала да у њој не може да се ради. Док се не изгради нова школа, настава се одржава у јед-

Ученици у Сувој Реци пред својом привременом школом

ном приватном стану. Због тога, иако има само 42 ученика у два комбинована одељења, школа ради у две смене. Изградњом нове школе баџи у Сувој Реци добиће и своју кухињу коју сада једино они немају на подручју наше општине.

ОВДЕ СТАНУЈЕ НАША НАСТАВНИЦА

Школа „Станоје Миљковић“ има 45 наставника који, углавном, станују код приватника, често и под врло тешким условима. На фотографији је један од 13 станова којима школа располаже и у коме станује наставница француског језика у Шарбановцу.

Невенка Јанковић, VIII

СКИЦА ЗА ПОРТРЕТ**СНЕЖАНА СИМИКИЋ**

Кућа Снежаниних родитеља удаљена је око осам километара од школе „Станоје Миљковић“ у Брестовцу. Ту раздајну Снежана сваког дана у оба правца пређе пешине суочавајући се са многим непогодама. Ветар и није тако страшен, као што су киша и дубок, хладан снег.

И поред тога, Снежана, кажу наставници, не попушта са учењем. Она је сада у шестом разреду и увек је из свих предмета имала петице. О њој сви наставници са поносом говоре.

Оливија Гунђешевић, VI

Снимци на 4. и 5. страни: Фото секција школе „Станоје Миљковић“

СУСРЕТ СА МАЈСТОРСКИМ КАНДИДАТОМ ГОРАНОМ ЧАБРИЛОМ

Најмлађи учесник
Шампионата

У нашем граду се ове године одржава најзначајније шаховско такмичење у земљи — тридесет први шаховски шампионат Југославије. Међу осамнаест такмичара (велемајстора, интернационалних мајстора и мајстора) налази се један — мајсторски кандидат. То је седамнаестогодишњи **Горан Чабрило**, ученик трећег разреда Гимназије у Младеновцу, иначе члан београдске „Црвене звезде“.

Мајсторски кандидат је постао 1973. године, кад је има само 14 година, и неко време је био најмлађи шахиста са том титулом. Два пута је био оmlадински првак Србије, једном други у Југославији. Па ипак:

— Можда је мој највећи успех што сам дошао на овај Шампионат! — каже Горан.

Говорећи о овом такмичењу, Горан наставља:

— Овде су сви старији од мене и понекад ме зову „Клиња“, али то ме не плаши. У мојим годинама мора се играти без комплекса. Шта ме брига ако је неко велемајстор! Ја играм против његових фигура, не против њега...

— Најдража ми је једна партија са Јаношевићем. То је био први велемајстор с којим сам играо и кога сам победио. Било је то пре три године. А најдраже отварање ми је, кад играм белим фигурама, да гурам краљевог пешака за два поља...

— Шах сам почео да играм од своје пете године. Учио ме је старији брат, он је тада имао десет година. Али, ову игру

сам истински заволео тек кад сам почео да је учим из књига. И још нисам све научно. За сваку партију се спремам. Никад нисам имао превише времена да се посветим шаху, али сваког дана одвојим по два-три сата и за то...

— Није лако да се игра шах — и иде у школу. Ето, сад сам месец дана одсутан! Међутим, професори то некако подносе. Ваљда је и њима мило што сам ја овде. Иначе, с друговима врло ретко разговарам о томе, као да се не бавим шахом...

— Математика ми у школи не иде баш најбоље, мада се мисли да је то некако уз шах. Више волим језике, социологију и остале друштвене предмете. Помало и преводим са руског језика неке књиге из шаха. Још не знам тачно шта ћу студирати, али знам да ћу диплому сигурно имати. Јер, у шаху се може и крахирати, а могу и да изгубим вољу да га играм...

Кад смо се спремали за разговор са Гораном Чабрилом, мислили смо да је то неки занесен тип и особењак. Тек у току разговора видели смо да је он, у ствари, симпатичан младић који воли шах, али воли и све друго, воли живот, воли да се забавља, мора да иде у школу... Исто као и ми, само што он боље игра шах од нас...

Иванка Кнежевић, VIII
Јасмина Соколов, VIII
Зоран Пауновић, VIII

Јасмина Спасић (Ш, „Бранко Радчевић“): ИГРЕ НА СНЕГУ

НОВЕ КЊИГЕ

„ПЕСМЕ СА КРИЛА ЗОРЕ“

Књига „Песме са крила зоре“ садржи 63 песме ученика основних школа нишке општине. Из самих назива циклуса („Најлепши празник“, „Ведре птица златокљуна“, „Депа је моја земља“, „Да никад не буде рата“, „Из њихове крви — слобода“ и „Кад постанем сунце“) може се наслутити садржај ове књиге. У њој су песме које певају о домовини, слободи о оном времену кад „из сваког поломљеног срца изниче каранфил са хиљаду боја“.

У овој књизи је поглед из бачких клупа на домовину и слободу. Слобода је у малим радостима, у свакодневним ситуацијама:

„Слобода је камен, птица, цвет,
слобода је читав један свет“.

„Срећа не расте на плантажама“ — Мали песници певају о њој и кроз песму је стварају. Део своје среће и радости ставили су између корица књиге „Песме са крила зоре“. Поред песама, ту је и тридесетак успешних бачких ликовних остварења.

Књигу је приредио нишки песник и новинар Димитрије Миленковић. Идавачи су Општински одбор Југословенских

пионирских игара, Савет за друштвено васпитање деце и Пионирски књижевни клуб „Ватра и живот“, а опремила је и реализовала Редакција посебних издања „Народних новина“.

Објављујемо две песме из ове књиге.
Марија СТОЈКОВИЋ, VIII
„29. новембар“

СРЕЋА У МЕНИ

*Срећа се не узгаја на плантажама,
Она не цвета у вртovima,
Не путује улицама.
Она се рађа у мени, у теби,
У срцима свих
Што воле, што граде, што се боре.
Душица **СТАНОЈЕВИЋ,**
„Чегар“, Ниш*

УГАШЕНА МЛАДОСТ

*Леже на трави поносна тела,
рафалом покошене, сенке у ваздуху
плове.
Пита ли се ко над чим су бдела,
пита ли се ко за неостварене снове.
Онај плавокоси мали,
што му мисли далеко лете,
волео је много свима да се хвали;
жалосна мајка узалуд чарапе плете.
Слабана БОКИЋ,
„Богдан Благојевић“, Медошевац*

БУБАЊ

После дуге и веселе вожње аутобусом, ево нас на месту званом Бубањ, у близини Ниша. Наставници су нас окупили и одједном смо постали некако свечани и озбиљни. Као да смо наслућивали значај овог места које сада тек треба да упознамо.

Осмех са мог лица је нестao када сам сазнала да ово прекрасно брдо није само украс овог великог града, већ да оно има и историјски значај. На лицу спарног мајског дана њише се трава изникла из земље заливане крвљу. На овом брду Немци су стрељали хиљаде и хиљаде затвореника које су овде доводили из затвора и концентрационих логора. Ово велико брдо је, у ствари, велика гробница.

И док тако слушах тужну историју

овога места, у мени се све буни против насиља. Стежем песнице у знак протеста и јасно ми је зашто је споменик на овом месту подигнут у облику неколико огромних песница.

Бетар, као да чита моје мисли, нежно лелуја траву и милује споменике који поносно и гордо стоје.

Ениса ИБРАХИМИ, VIII
„29. новембар“

РЕШЕЊЕ УКРШТЕНИХ РЕЧИ У ОВОМ БРОЈУ

Водоравно: 1. Ананас, б, 7. Стол, р, 9. Ру, 11. Авала, 13. Ана, 15. Исак, 16. варан, п, а, 18. алат, б, п, 22. крити, 24. перо, 26. кос, 27. утеха, 29. КТ, т, 30. сова, а, 32. галама.

Мостар, Кадињача, Дубровник ...

(Прва награда)

Путовање. Најдубљи, најлепши поглед на непрегледне цветне равнице и она чиста брда која се тако благо стапају у светлоплаве путање неба. Полако нас напушта румена кугла остављајући за собом наранџастоцрвени одсјај, као последњи вечерњи поздрав.

Пут нас је довео у Мостар. Непмирна Неретва се ковита испод дивног каменог моста. Овај град, мирисан као цвет, чист као поезија, умива се у тишини ноћи, а весело је преко целог дана. Све је од камена: улице, мостови, куће... Туристи се диве белини овог места.

Зар је могуће да се човек надише опојног мириса речне воде, да се преда безбројним улицама, да осети благо мостарско поподне — за тако кратко време? Морали смо све то да оставимо за собом. Чекала су нас друга узбудљивија места.

СТИЖЕМО НА КАДИЊАЧУ. Као речи добродошлице чекају нас стихови на споменику. А он као да хоће целом свету да прича о храброј смрти радника и омладинаца. Тот новембра 1941. Кадињача је постала поље смрти, постала је туга и понос ужичког краја...

Вратили смо се у родни град, испод нашег парчета неба, испод нашег дрвећа, на наше улице...

Ксенија СТАНОЈЕВИЋ, VIII
„Бранко Радичевић“

(Друга награда)

Журимо сивом асфалтном траком, неуморно, ведро, остављајући иза себе села и градове, њиве и ливаде. У песми, дан је протекао брзо, готово неприметно...

Дубровник... Древни град и његова слика свима ће остати у незаборавној успомени.

Стари град је опасан јаким бедемима који су изграђени углавном у 14. и 15. веку. Зидине су широке и по неколико метара. Највиша кула је саграђена у 15. веку.

Када се уђе на градску капију налази се на једну лепу камену чесму на којој се сјатило много голубова. Обишли смо и акваријум где се налазе примерци многих биљака и животиња које живе у Јадранском мору.

Поподне смо ишли на плажу. То је био мој најдражи дан на екскурзији. Нигде залазак сунца није лепши него на мору. Румени се хоризонт стапајући се с дубоким пла-

ветилом воде. Посматрам једну једрилицу и обузимају ме маштања. Како бих желела да заувек останем овде и посматрам ту једрилицу која као да плови за сунцем све док оно лагано не утоне у модрина валова!

Сутра нас чека Вишеград, Тара... На онда још једно сутра у Ужичу и Крагујевцу, а онда поново Бор, наши стари знанац, наш дом и опет — школа.

Невенка МИРОШЕВИЋ, VIII
„Бранко Радичевић“

Моја школа

(Прва награда)

На нашој школи постоје само једна врата, али кроз њих се свакодневно раба стотине вредних заната.

Наша је школа фабрика са три стотине вредних заната, у њој су нашла места локари, гапетари и произвођачи злата,

али највише има пилота чија се глава у облацима мота.

Много је и циркуских вештака: мађионичара и разних чудака, дресера, кечера, гимнастичара, гутаца пламена,

Сања Милић (IV, 29. новембар):
ПРЕДХ

**ОДЛОМЦИ НА
ГРАБЕНИХ РА-
ДОВА ПОВОДОМ
ДАНА ШКОЛЕ
„ИЕТАР РАДО-
ВАНОВИЋ“ У
ЗЛОТУ**

У теби су учили и Титови војници,
учили како се спасавају рањеници.
Бади на табли лишу реченице кратке
и мисле како су дубенице слатке.
Свако ће памтити твоје име
и стално ће се поносити њиме.

Миља ГЛИГОРИЈЕВИЋ,
Злот

(Друга награда)

бадача камена, за сада у прозоре, а касније
с рамена.

Нека се мајсторска глава и добро презноји
јер не може све прсте на руци без застоја
да преброји.

Пре неки дан пилот Јова запао у тешки сан
и док је сањао, слушао му се аероплан,
на главу му је пала нека тешка јединица,
а она, зна се, у овој фабрици није мезимица.
Истог дана Јоца оператор
уместо срца — оперисао радијатор.

Манекенка Ленка лансира нову хаљину од
фротира,

пола фабрике сада за њом свира.
И тако сваки дан: да се поправи аероплан,
да се сагради нови стан,
да радијатор с успехом буде оперисан,
да сваки геније у доктора наука буде
промовисан. . .

Марина ГОЛУБ, VI
„Зук Караџић“

(Друга награда)

Имада си, школо, различитих бака,
безброј наших дедова и бака.
Ти си свима отворила врата
и пустила у свет милионе јата.

Дејан Вељковић (III, „Бранко Радиче-
вић“): ЗИМА

Кад рујна зора заруди,
мене школско звоно пробуди
и зове ме на сав глас
да идем на час.

Путем жури пуно деце
да у школи добију петице.
Свако има једну, две,
а ја желим — све!

Снежана БЛАГОЈЕВИЋ, VI
Злот

(Трећа награда)

Налазим се пред школом. Читам погле-
дом: 130 година постојања наше школе, 130
генерација изашло је из ове велике зграде.

Улазим у хол. Пуно цвећа. Размишља-
м о томе шта се све скрива иза затворених
врата кабинета. Географија. На зидовима
карте свих земаља. Зачас се могу наћи на
било ком континенту. Окрећем глобус. Идем
у кабинет музичког васпитања. Седам за
клавир. Не полази ми за руком да одсви-
рам жељену мелодију. Силазим замишљена
низ степенице. Звучи клавира као да одјеку-
ју за мном.

Преда мном је асфалтирано двориште. То
је дело свих нас и наших родитеља који су
и помогли да за нас празник школа до-
бије ново рухо.

Миља ШБОПУЛОВИЋ, VIII
Злот

Моја сираница

Биљана Младеновић
83

ош „3.ОКТОБАР“

ПУТОВАЊЕ

Пођох из земље своје
на далеки пут по свету,
све континенте да
видим,
целу нашу планету,

да пловим по морима
плавим,
да летим у висине,
да гледам пределе шаре-
не,
да освајам високе пла-
нине.

У лепоти путовања
уживам.
Не мислим ништа сада,
срећна сам и свеједно
ми је
да ли сунце сија или
киша пада.

МОЈ ЗАВИЧАЈ

У магичном кругу живота
завичај мој цвета.
Пун је милине и топли-
не
као пупољак руже из
букета.

Обгрле га високе пла-
нине,
обасјало сунце од злата,
небо се смеши пуно вед-
рине,
руке му пружа земља
крилата.

РЕПУБЛИЦИ

Ти си јава, ниси сан,
ниси тама, ти си дан!

СНОВИ

Како је леп тај свет,
пун тишине и звезданог
мира,
у коме у мислима
живим
док ми звезда сјајна
чаробну музику свира!

Али, ја сам тамо тако
сама,
а то не желим бити.
Хоћу опет међу људе.
И бићу, само се треба
пробудити.

СРЕЋА

Када срце игра,
душа кад се весели,
тада смо све лепо
од живота узели.
Свуда око себе
видим срећна лица.
Срећа се огледа
и у очима птица.

ТУГА

Та хладна реч
туга,
у разним нијансама
— као дуга.
Срећа је распршена
на разне стране.
Остало је само сећање
на прошле дане.

ПОТОЧИЋ

Поточићу, пун си воде.
Ти скакућеш преко го-
ра;
иди куд те снови воде,
до реке се стићи мора.

РАЗОЧАРАЊЕ

Нема среће у грудима
кад љубав почне да се
гаси.

Тад остају само сузе
и тежки, дубоки уздаси.

Нестаје сјајно жарко
лице
нестају нежни загрљаји,
нема благих и лепих
речи,
нема сунца среће да се
сјаји.

Али преболи бол непод-
ношљиву
и одагнај све мисли
тмурне,
јер живот мора тећи
даље,
прошлости припадају
слике бурне.

Тешко је узети
све што живот нуди.
Бори се да будеш срећан
и туге нема! Љубав се
буди.

ВЕЧЕРЊА ИДИЛА

Вече се тихо спушта,
топи сунчеве зраке
и вијуга их кроз девоја-
чке косе
као нежне сребрне
траке.

Каменчићи се пресија-
вају
као иљокице с руменим
велом.
Од месечине све се
злати
бљештавом светлошћу у
граду целом.

Наше ђеро

Инспирација СЛУШАЈУЋИ МУЗИКУ

Седела сам у својој соби и писала домаћи задатак. Телевизор је био упаљен. На програму је била нека балетска представа. Музика ме је опчинила. Престала сам да пишем домаћи задатак, али ни балет нисам гледала. Слушала сам музику. Просто ме је опила и натерала да напишем песму:

Слобода је ласта у лету,
цвркулт птица, жагор деце.
Као мајска разиграност,
пољана пролећна сја...

Слобода је у крошњи дрвета,
жубор потока у освит зоре,
благ, тихи сан,
мирисни папњаци сви...

Слободанка **ВЕСЕАНИОВИЋ, VI**
„Бранко Радичевић

Искрено о себи

МНОГО САМ НЕРВОЗНА

Ја сам у школи средња ученица. Сви мисле да сам ја неозбиљна. У ствари, они греше. Ја сам озбиљна девојчица. А кад год нешто згрешим, добијем батине. Бију ме дрветом.

Ја не могу много малу децу да трпим кад нешто глупо причају.

Ујка ми често говори да не причам, а ја стварно волим да причам приче које смо препричавали у школи или песмицу коју смо учили у школи.

Много сам нервозна. Још кад ме неко изнервира, убила бих га што ме задиркује.

Имам једну другарицу која се задиркује, а кад је неко измлати, она се после жали тати. То значи да је она пекмезар.

Кад ми се мама издере, мени дође да заплачем, јер ја не волим да ми се неко дере.

Таква сам ја. И немој неко да ме задиркује, поготово Ленче и Весна која је много висока, а тек је у трећем разреду.

Горица **СТАНОЈЕВИЋ III**
„29. новембар“

Маштања

БИЛА САМ КУРИР У РАТУ

Напољу се чуо шум јесење кише. Читала сам крај пећи књигу о којој готово нисам размишљала. Страшне мисли су ме све више обузимале.

Сенке људи, пуцњи, крици, затим тихи јецај. Још једном угледах смели корак човека који се бори за слободу, мир и равноправност. Затим се изгубише и крици, и пуцањ — свега нестале.

Слобода не долази тако лако. Крваве стазе су њен завичај.

После тих мисли пробудих се.

— Ох, па ја се не борим! У соби сам, крај топле пећи. Ником не помажем!

Замислих да сам на осуђеничкој клупи. Заиста сам то и заслужила.

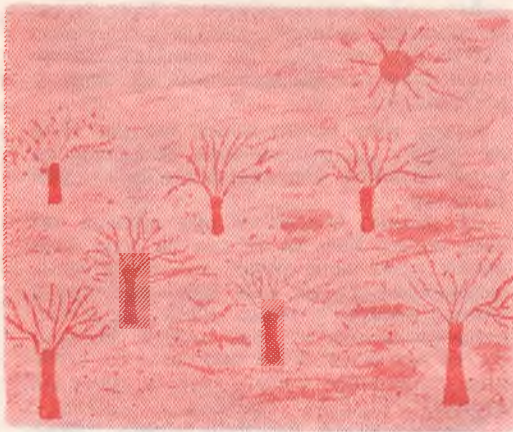
— Надам се да још није касно! — промуцах нечујно и истрчах из собе.

Чинило ми се да летим уз чудне откуцаје мог поносног срца. Окрвављеним ногама приближавала сам се партизанској бригади. Команданту бригаде испричала сам све догађаје који су се одиграли у оближњим селима. Озарена лица командант ми је чврсто стегаво руку и напунуо:

— Сад си ти извршила задатак правог курира!

Тада сам осетила да више нисам иста као пре.

Јасмина **ЦОЛИЋ, VII**
„Бранко Радичевић“

Весна Јовановић (III, „Вук Караџић“):
ЈУТРО

НА РАСКРШЋУ

Србан Николић (IV, „Вук Караџић“):
МОЈА МАМА РАДИ У БОЛНИЦИ. ОНА
ПОСМАЖЕ ЉУДИМА ДА ШТО ПРЕ
ОЗДРАВЕ

СРЦЕ КОЈЕ ПЕВА

Жена у себи носи нешто што нико други сем ње не може да разуме. Жена је по много чему јединствено створење. Али, требало је доста времена да прође, па да жена постане потпуно равноправна са мушкарцем. Тако је сада можемо наћи на некада искључиво „мушким“ местима: на светској позорници политике, за машином, на бини, у амбуланти...

Данас има много жена лекара. Има их и међу специјалистима. Међутим, на мене највише утисака оставља — децји лекар.

Са колико нежности она обавља тај свој посао! Као да су сва та деца која прођу кроз њене руке — њена деца, њена крв. Њене очи пажљиво прате сваки покрет руке. Она се потпуно уживљава у душу детета. Желела би да њу боли, а не ово дете са великим уплашеним очима, које се тресе од страха.

Колико малих пацијената она тешка срца мора да смести у кревете неке суморне болничке собе! Како њу тада заболи нешто у грудима! Јер, она зна

колико дете воли сунчеве зраке, зеленило, драге особе у својој кући... Она и не размишља о томе да у том тренутку представља најљудскије, најузвишеније биће на свету.

Нико не може описати њено лице када, срцем које пева, саопшти да је дете спасено сигурне смрти. Онда би певала, клицала, јер је победила зло. И неће признати да га је победила својом заслугом,

Биљана МЛАДЕНОВИЋ, VIII
„Вук Караџић“

Кад ја будем наставница

НЕЋЕ БИТИ ПОНАВЉАЧА

Кад порастем, постаћу наставница. Предаваћу и причаћу деци тако да могу најбоље да ме схвате. Бићу много пажљива према њима. Помоћи ћу им кад год то буду затражили. Трудићу се да ниједно дете нема лоше оцене, а о понављачима и да не говорим.

Са децом ћу бити активна и у игри и у културно-забавном животу. Даваћемо приредбе и игранке.

Често би ишла у своје родно место и обилазила родитеље.

Весна ДИНИЋ, IV
Лука

Драган Војановић (VII, Шарбановац):
ЖЕЛЕО БИХ ДА ПОСТАНЕМ ЛЕКАР

**ШТА МОЖЕТЕ ПОСТАТИ АКО СЕ УПИШЕТЕ У ОБРАЗОВНИ ЦЕНТАР „ИВО
ЛОЛА РИБАР“ У БОРУ**

ПРЕКО ЧЕТРДЕСЕТ ЗАНИМАЊА

У Образовном центру „Иво Лола Рибар“ у Бору школовање је у прве две године исто за све уписане ученике. Тек у трећој години ученици се опредељују за одсек. Дајемо преглед занимања за која се можете оспособити на појединим одсецима ове школе.

РУДАРСКИ ОДСЕК

Ако завршите рударски одсек, постаћете рударски техничар.

У школи за квалификоване раднике на овом одсеку се ученици оспособљавају за следећа занимања: руковац механизацијом у јами (копач), руковац рударским машинама и постројењима на дневним коповима, руковац постројењима и механизацијом на површинским радовима, руководицац припремања минералних сировина.

МЕТАЛУРШКИ ОДСЕК

На овом одсеку се школују будући металуршки техничари.

У школи за квалификоване раднике изучавају се следећа занимања: топничар, ливац бабра и бакарних легура, извлакач жице.

ХЕМИЈСКИ ОДСЕК

Кад завршите овај одсек постаћете хемијски техничар.

Школа за квалификоване раднике постоји у Неготину, а у њој можете научити једно од следећих занимања: произвођач неорганских киселина (сумпорне и фосфорне), произвођач вештачких ђубрива, електролизер, варилац пластичних маса.

ЕЛЕКТРО ОДСЕК

У школи за квалификоване раднике изучавају се следећа занимања: ауто-електричар, погонски електричар, електромеханичар, електроинсталатер, електромонтер, ТВ-механичар, радио-механичар.

МАШИНСКИ ОДСЕК

На овом одсеку се школују машински техничари који се оспособљавају за

рад у следећим делатностима: на пословима технолога машинске обраде, на пословима конструктора, на пословима лансера производње, на пословима обраде материјала, на пословима одржавања рударске опреме.

У школи за квалификоване раднике на овом одсеку се изучавају следећа занимања: аутомеханичар, машинбравар, алатничар, бравар, машински монтер, електрозаваривач, металооштрач, металостругар, металогидач, металообрусач, рендисач, бравар за одржавање машина, заваривач за гасно варење, инсталатер водовода и канализације, монтер грејања и проветравања.

ШКОЛА ЗА СОАБРАЂАЈЦЕ

Ова школа постоји у Мајданеку и у њој се школују ученици само за квалификоване раднике. Њима се пружају потребна стручна знања која им омогућују да се ефикасно укључе као возачи друмских и транспортних возила.

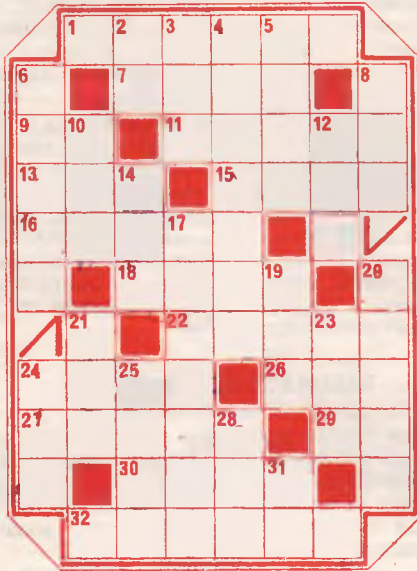
**Маја Јурић (IV. „Вук Караџић“): МОЈА
МАМА УЧИ БАКЕ У ШКОЛИ**

Састанци чланова Редакције, сарадника, читалаца и пријатеља „Јасмина“ одржавају се сваког четвртка у 12 часова у историјама листа (школа „29. новембар“, II спрат, соба 21).

Укривљене речи

Уређује: Крста Иванов

Водоравно: 1. Врста јужног воћа, 7. Планина север-источно од Бора, 9. Хемијски знак за рутенијум, 13. Планина јужно од Београда, 15. Име певачице Штефок, 15. Име познатог енглеског физичара Њутна (1642-1727), 16. Врста великог пустињског гуштера, 18. Прибор за рад, 22. Сакривати, 24. Направа за писање мастилом, 26. Птица певачица из реда дроздова, 27. Охрабрење, бодрење, 29. Регистарска ознака за аутомобиле са подручја Кутине, 31. Ноћна птица грабљивица, 32. Вика, бука.

Усправно: 2. Регистарска ознака за аутомобиле са подручја Новог Сада, 3. Отац (слов), 4. Журналист, 6. Речни рибар, 6. Метална направа за затварање врата кључем, 8. Опак болест, 10. Десна дритока Саве, 12. Индустијска биљка, 14. Врста јужноамеричког папагаја, 17. Врста дезинфекционог средства, 19. Ненормалан покрет мишића или неког органа, 20. Попреје, 21. Прост број, 23. Правац кретања реке, 24. Песта, 25. Кита, ројта, 28. Име северноамеричке филмске глумице Гарднер („Снегови

Клианманцара“), 31. Хемијски знак за америцијум.

Виолета Борбевих, VIII
Драгица Андрејић, VIII
„Вук Караџић“

УЗ МХ РЛБГ НКЖ

КОСОВО

Упадам ја у кабинет музичког васпитања, а тамо се дижао облак праши-не. Кад сам мало разабрала, оно Цаца јури Тому, а он бежи и дере се:

— Ја и Ца-ца! Ца-ца и Ча-пља!

На другом крају учионице Биљана и Весна дохватиле Каршума и бију ли га, бију! Ташне лете на све стране, неко узео столицу и јури ону другу Весну, једна трула јабука пролете тик изнад моје главе, нечија читанка с треском удари у моје чело, а Станко се понео на наставников сто и виче:

— Тако, тако! Само напред! На муци се познају јунаци! Хоћу крв, хоћу крв!

И — било је крви. У општем матежу Предрагу је неко разбио нос.

Мислим да нико не би могао да направи вернију реконструкцију косовске битке!

А кад је ушао Муза, сви су били на својим местима. Сва децица мирна, нема шта — као бубице... Тек кад је почео да пита, опет је завладао хаос. У одговорима. Јер: харфа је била жичани инструмент са клавијатуром, оргуље су биле ритмичке удараљке... Да је неко још додао да се по клавиру гуди гудалом и да се звук код трубе додија окидањем жица, општи утисак о нашем знању био би потпун.

ЈАСМИНА

КОНКУРС ЗА НАСЛОВ

Поводом изласка из штампе педесетог броја нашег листа, Редакција припрема књигу у којој ће се наћи избор најбољих текстова и ликовних прилога из свих педесет бројева „Јасмина“.

Наслов књиге се још не зна. Молимо читаоце да нам доставе своје предлоге за наслов ове књиге. Најлепши предлог ћемо усвојити и штампати га на корицама књиге, а име његовог аутора објавићемо у књизи.

Овако други пишу

„БУДУЋНОСТ“

„Будућност“, лист ученика Основне школе „Доситеј Обрадовић“ у Београду, добио је на прошлогодишњем такмичењу „Тражимо најбољи школски пионирски лист“ једну од три равноправне награде за најуредније издажење у току такмичења.

ЉУБАВ

Мојој мисли на тебе нежну и смерну
не знам узрока ни часа зачетка.
Она је као заручнички прстен на руци
верној,

кружна, нема ни краја ни почетка.
У мом срцу свемоћна је ова мисао.
Она стварност претвара у чаролије,
свему што бива — даје драж и смисао.
Због ње мој осмех сине, суза се пролије.

Због ње моје очи бивају лепше и снови
бољи.

На мој живот благо пада одсјај њен
као по уморним путевима и пољима
мирисни вечерњи сан.

Душко Павловић, VII
Београд

ЈЕДНА ДЕВОЈКА

Има једне девојке
која стално прича свашта.
Аспа је као сунчев зрак,
као пролећна башта.

Кад сам тужан или болестан,
или кад сам сам,
забавља ме девојка
ведра као дан.

Ова мала девојка
лездама ме води,
тихо ми пева песме
о бескрају и слободи.

Има једне девојке
која стално прича свашта.
Преварити вас нећу,
име јој је машта.

Дејн Цветић VIII
Београд

ЧЕТИРИ ТУПА УГЛА

Био је час математике. Наставница је
извела ученика да нацрта угао. Није
знао. Наставница је извела још три уче-
ника. И они нису знали да нацртају.
Онда је једна ученица добила:

— Дobili смо четири тупа угла.
Одговор је био награђен смехом.

Слободан Радојковић, V
Београд

МУШКИ ОДГОВОР

На часу историје наставница је пита-
ла ученика:

— Да ли ти припадаш некој родовској
заједници и којој?

Ученик је брзо одговорио:

— Да, мушкарцима.

Зорица Ждерић, VI
Београд

Главни уредник:
Биба Симеоновић, VIII

Уредници:
Марија Стојковић, VIII
Внодега Борбевић VIII

Лист ученика основних школа општине Бор + Издази месечно у
току школске године уз финансијску помоћ самоуправних интерес-
них заједница основног образовања, културе и запошљавања + Уре-
ђује редакциони одбор ученика: Драгица Андрејић, Мила Бачиловић,
Јерина Думитрашковић, Славница Ивановић, Невенка Јанковић, Снеж-
ана Мишић, Ева Фешић и Мила Шћопуловић + Лектори и коректори:
Снежана Здравковић, Гордана Славковић, Јасна Андрејић и Љиљана
Костадиновић + Технички уредници: Татјана Гертик и Весна Перо-
вић + Секретар: Биљана Анбелковић + Одговорни уредник: Милан
Миливојевић, наст. + Рукописи, фотографије, цртежи и други мате-
ријали за лист не враћају се + Адреса: „Јасмин“, Основна школа
„9. новембар“, 19210 Бор + Тираж: 6.000 примерака + Штампан:
Штампарница — Бор + Метер: Слободан Симић

ШТА ИАМ КАЖУ РОДИТЕЉИ КАД ИМ ПОКАЖЕМО ОЦЕНЕ

АУ, ТО НИЈЕ ЛЕПО!

Мама ме истуче и каже ми: „Леншти-
но једна!“

Цветанка Мадовска, III

Сви су у кући нерасположени и сви
ме ћушкају.

Славица Лазаревић, III

Тата се строго наљути и оштро ме
гледа.

Смиља, III

Мама је била тужна и цела кућа је
била тужна.

Виолета величковић, III

Мама и тата су били толико љути да
су реаговали као да ме не виде.

Небојша Игњатовић, III

Јединицу из математике сам показао
само мами. Да сам је показао и тати,
он би ми сигурно ударио једну пљеска-
вицу.

Драган Станојевић, III

Мама и тата ме грде и кажу: „Срамо-
та, одличан ћак да добије слабу оцену.“

Соња Филиповић, III

Мама ме пита: „Шта ти је?“, а ја ћу-
тим као да сам мутав.

Миодраг Петровић, III

„Она не зна као ћурка и крава што
пасе траву.“ — каже мој брат.

Миљана -Костић, III

Кад добијеш слабу оцену, најбоље је
да запушиш уши и одеш у другу собу.

Славица Јенић, III

Мама ме изгрди и каже: „Лепо, само
овако настави, па ће све да буде у ре-
ду!“

Виолета Јовановић, III

Не знам шта ћу од муке, јер знам да
ће ми код куће казати: „Ништа од
тебе!“

Горан Цветковић, III

„Ау, то није лепо да имаш јединицу!“
— каже ми мама.

Аница Николић, III

Кажу ми: „За ништа не вредиш!“

Саша Лазаревић, III

Јао, тешко ли си га мени кад добијем
јединицу.

Дејан Борђевић, II

Кад добијем јединицу, тата учи са
мном.

Аца Стевковић, II

Мени родитељи кажу кад добијем пе-
тицу: „Срце моје!“ А кад добијем једи-
ницу, ништа ми не кажу, већ ме преби-
ју као мачку.

Ержебет Гуалтиер, II

Кад добијем петицу, мојој мами иза-
бу очи на федере.

Горан Станић, III

Кад добијем петицу, тата ме тера још
да учим. Мама покуша да ме брани, али
тата неће ни да чује. Ја у себи кажем:
„И то ми је нека захвалност!“

Слабана Станојевић, III

Кад добијем петицу, мама ме јури
око стола да ме пољуби. А ја не волим
да ме нико љуби и зато бежим.

Драгана Живић, III

Мој тата се петици толико обрадује
да би скочио на Марс-

Слабана Анђелковић, III

Кад сам добила петицу, тата се обра-
довао. А пала је и петодинарка, а баш
ми је била потребна.

Слабана Алексић, III

Кад добијем петицу, мама каже да
сам се наметнула на њу. Тата је гледа
са противљењем, а онда показује прстом
на себе, па почне да прича о прошлости
када је он био најбољи ћак, затим при-
чу завршава с тим да сам ја паметна
на њега, а вредна на маму. Ја се не
разумем у те њихове расправе, па мир-
но склопим свеску и одем на спавање.

Биљана Стојановић, III

Кад добијем петицу, тата ми каже:
„Браво, Мишо! Како си успео?“

Милош Тимотијевић, III

Сви се радују, а и свеска је лепша кад
у њој има пуно петица.

Андрија Бугарски, III

Мама и тата ми кажу да је петица
корисна оцена.

Душица Недељковић, III

Димитрије Грекулковић (VII, Кривељ):
СЦЕНА ИЗ НАРОДНОСЛОБОДИЛАЧ-
КОГ РАТА